

Bruddet mellem Jakobe og hendes Kæreste vakte den største Opsigt i den salomonske Familjes store Bekendtskabskres. Endog paa Børsen blev Begivenheden diskuteret. For anden Gang opnaaede Per ved sin Forbindelse med det salomonske Hus at blive en omtalt Person i København. Man spurgte hinanden, hvad den unge Mand havde begaaet, siden et saadant Brud havde været nødvendigt. For en Ugestid vandt han ved denne Lejlighed det Navnery, han i sin Tid saa hidsigt havde eftertragtet.

Nanny, der var begyndt at forvinde Forskrækkelsen efter Løjtnant Iversens Selvmord, var travlt paafærde for at lade sig udfritte. Hun havde hurtigt gættet Sammenhængen og fandt en oprigtig Glæde ved at fortælle, at det var Jakobe, den Stakkel, der var bleven skammelig bedraget. I et paradisiske Sommerkostume med uskyldshvide, langt nedhængende Florsærmer og Englevinger paa Hatten før hun ud og ind hos Venner og Bekendte og betroede dem som en Hemmelighed, de endelig ikke maatte lade gaa videre, at Søsterens Forlovede — det Afskum! — i Stedet for at rejse til Amerika havde forelsket sig i en Bondepige. Tænk! En almindelig Malkekomtesse! Med himmelvendte Øjne citerede hun:

„Han slukked' sin Sorg og fandt sin Trøst
paa Bunden af Sagosuppen.“

Blandt dem, til hvem Rygtet naaede ad Omveje, var Oberst Bjerregrav. Den gamle Krigsmand havde virkelig været fast bestemt paa at støtte Per i Kampen for hans store Fremtidsværk, ja i fornødent Fald at træde personlig i Skranken for det imod det københavnske Projekt. Men efterhaanden